

IZDAVAČ**buybook**

Radićeva 4, Sarajevo
Tel: + 387 33 550-495
Fax: + 387 33 550-496
redakcija@buybook.ba
www.buybook.ba

ZA IZDAVAČA

Damir Uzunović

NASLOV IZVORNIKA

Harry Potter and the Philosopher's Stone, J. K. Rowling
Copyright © J. K. Rowling 1997
Copyright © za bosanski jezik Buybook, 2020.
All rights reserved.

First published in Great Britain in 1997 by Bloomsbury Publishing Plc

Harry Potter, names, characters and related indicia are
Copyright and trademark Warner Bros., 2000™
(s11)

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati
u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja izdavača.

UREDNIKA

Lana Krstić

PREVOD S ENGLESKOG

Mirjana Evtov

LEKTURA

Mirjana Evtov

KOREKTURA

Buybook

LAYOUT

Boriša Gavrilović

DIZAJN NASLOVNICE

Aleksandra Nina Knežević

ŠTAMPA

Grafičar, Bihać

J. K. Rowling

HARRY POTTER
I KAMEN MUDROŠTI

S engleskog prevela Mirjana Evtov

Drugo izdanje

Sarajevo, 2020.

*za Jessicu, zato što voli priče,
za Anne, koja ih je također voljela
i za Di, koja je ovu priču čula prva*

– PRVO POGLAVLJE –

DJEČAK KOJI JE PREŽIVIO

Gospodin i gospođa Dursley s broja četiri, Privet Drive, ceste biser-drвета, bili su ponosni što za sebe mogu reći da su savršeno normalni, ako bi se ko i usudio da upita. Kad je riječ o ljudima koji se petljaju u neobične i tajnovite rabote, oni su zadnji na koje bi čovjek pomislio, zato što oni ni slučajno nisu trpjeli takve gluposti.

Gospodin Dursley je bio direktor preduzeća koje se zvalo Grunnings, u kojem su se pravile bušilice. Bio je krupan, robusan muškarac koji gotovo da i nije imao vrat, ali su mu zato brkovi bili ogromni. Gospođa Dursley je bila mršava i plavokosa a njen vrat je bio skoro dvostruko duži od prosječnog, što se pokazalo vrlo zgodnim s obzirom na količinu vremena koje je provodila u špijuniranju komšija, naginjući se preko baštenskih ograda. Dursleyjevi su imali sinčića po imenu Dudley i bili su uvjereni da na svijetu nema slađeg djeteta.

Dursleyjevi su imali sve što se poželjeti može, ali su imali i jednu tajnu i vječito su strahovali da će tu tajnu neko otkriti. Bili su uvjereni da bi svisnuli od muke ako se ikada desi da neko sazna za Potterove. Gospođa Potter je bila sestra gospođe Dursley, ali se one već godinama nisu viđale; u stvari, gospođa Dursley se pravila da uopšte nema sestru, jer su se njena sestra i ona danguba od

sestrinog muža razlikovali od Dursleyjevih kao nebo od zemlje. Dursleyjevi su se tresli zamišljajući šta bi rekle komšije kad bi se Potterovi pojavili u njihovoj ulici. Dursleyjevi su bili svjesni da i Potterovi imaju sinčića, ali ga oni nikad nisu vidjeli. Taj dječak je bio dodatni razlog što su Potterove držali na sigurnoj razdaljini, pošto nisu željeli da Dudley ima posla s takvim djetetom.

Kad su se gospodin i gospođa Dursley probudili onog tmurnog, sivog utorka kad počinje naša priča, oblačno nebo ničim nije ukazivalo na čudne i tajnovite pojave koje samo što se nisu počele dešavati diljem zemlje. Gospodin Dursley je pjevušeći pokušavao da za posao odabere svoju najdosadniju kravatu, a gospođa Dursley je neometano otačavala komšiluk uprkos tome što je silom morala smjestiti vrištećeg Dudleyja u njegovu visoku stolicu.

Nijedno od njih nije primijetilo kad je ispred prozora prolepršala velika smečkasta sova.

U pola devet je gospodin Dursley uzeo svoju aktovku, cmo-knuo gospođu Dursley u obraz i na odlasku pokušao poljubiti Dudleyja, ali ga je promašio jer je Dudley u tom trenutku bjesnio, bacajući po zidovima kašu koju su mu dali za doručak. "Šejtanče jedno", smijuljio se gospodin Dursley izlazeći iz kuće. Ušao je u auto i na rikverc izašao iz prilaza broju četiri.

Na uglu ulice je primijetio prvu neobičnost – mačku koja proučava zemljopisnu kartu. U prvi tren gospodin Dursley nije ni shvatio šta je to vidio – onda se naglo okrenuo da pogleda još jednom. Na uglu Privet Drivea jeste stajala neka tigrasta mačka, ali karte ni na mapi. Ma gdje mu je pamet bila? Mora da se svjetlost poigrala s njim. Gospodin Dursley trepne i zagleda se u mačku. Ona mu uzvratila pogled. Dok je skretao iza ugla i vozio uz ulicu, posmatrao je mačku u retrovizoru. Sad je čitala tablu s natpisom *Privet Drive* – ne, *gledala* je u tu tablu; mačke ne znaju čitati karte *niti* oznake. Gospodin Dursley se pribrao i izbacio mačku iz glave. Vozeći prema gradu nije mislio ni na šta drugo osim na veliku narudžbu bušilica koju je očekivao tog dana.

Ali se na prilazu gradu dogodilo nešto što mu je bušilice izbio iz glave. Zastavši u saobraćajnoj gužvi, kao i svakog jutra, nije mogao da ne primijeti da se naokolo motaju čudno obučeni ljudi. Ljudi u plaštevima. Gospodin Dursley nije mogao smisliti ljude koji se oblače u benastu odjeću – šta sve mladi neće staviti na sebe! Pretpostavio je da se radi o nekakvoj glupavoj novoj modi. Ali dok je lupkao prstima po volanu, grupa ovih čudaka zastane pokraj njegovog auta. Došaptavali su se veoma uzbuđeno. Gospodin Dursley se razbjesnio kad je zapazio da su neki od njih daleko od prve mladosti; pa molim lijepo, eno onaj tamo izgleda stariji od njega, a ima na sebi smaragdnazeleni plašt! Pa taj stvarno nema obraza! Ali se gospodin Dursley onda dosjetio da to mora da je jedna od onih budalastih kampanja – ovi ljudi očigledno skupljaju novac za nešto... da, nema šta drugo biti. Kolona vozila se pokrenula; kad je gospodin Dursley, nekoliko minuta kasnije, ušao na parking Grunningsa, po glavi su mu se opet vrtjele samo bušilice.

Gospodin Dursley je u svom uredu na devetom spratu uvijek sjedio leđima okrenut prozoru. Da nije, moguće da bi mu tog jutra bilo malo teže da se usredsredi na bušilice. *On* nije vidio sove koje su u po bijela dana prolijetale ispred njegovog prozora, ali ljudi s ulice jesu; pokazivali su na njih i otvorenih usta netremice posmatrali kako im sova za sovom žurno proljeće iznad glave. Većina tih ljudi do tada sovu nije vidjela čak ni noću. Gospodin Dursley je, međutim, proveo savršeno normalno jutro bez sova. Izvikao se na petoro ljudi. Obavio nekoliko važnih telefonskih razgovora i onda još malo urlao. Bio je izvrsno raspoložen sve do ručka, kad je odlučio da protegne noge i u pekari preko ulice kupi kiflu.

Ljudi u plaštevima nisu mu bili ni na kraj pameti sve dok na putu do pekare opet nije naišao na čitavu grupu. Odmjerio ih je vrlo ljutito. Nije znao zašto, ali mu je od njih bilo nekako neprijatno. I ova skupina se nešto uzbuđeno sašaptavala, a on nije uspio zapaziti ni jednu jedinu kutiju za novčane priloge. A kad je u povratku prolazio pored njih, čvrsto držeći vrećicu s velikom krofnom, načuo je nekoliko riječi njihovog razgovora.

“Potterovi, tako je, tako sam čuo...”

“...da, njihov sin, Harry...”

Gospodin Dursley je stao kao ukopan. Strah ga je naprosto preplavio. Osvrnuo se prema šaptačima s namjerom da im nešto kaže, ali je onda pomislio da mu je ipak bolje da ćuti.

Pretrčao je preko ulice, požurio u svoju kancelariju, otrsao se na svoju sekretaricu naredivši joj da ga ne uznemirava, zgrabio telefon i skoro završio s biranjem svog kućnog broja, ali se onda predomislio. Spustio je slušalicu i počeo gladiti brke, razmišljajući... ne, ponaša se glupo. Potter nije neko neobično prezime. Siguran je da postoji mnoštvo ljudi s prezimenom Potter koji imaju sina Harryja. Onda mu naumpadne da uopšte nije siguran da se njegov nećak zove Harry. Nikad nije ni vidio tog dječaka. Možda se zove Harvey. Ili Harold. Nije bilo nikakve potrebe da sekira gospođu Dursley; ona se uzruja čim joj neko pomene sestru. A ko bi joj i zamjerio – da *on* ima takvu sestru... ali ipak, svi oni ljudi ogrnuti plaštevima...

Tog popodneva mu nije bilo lako da se koncentriše na bušilice, a kad je u pet sati izašao iz zgrade, još uvijek je bio toliko zabrinut da se zaletio pravo u nekog čovjeka koji je stajao ispred vrata.

“Pardon”, progundao je, gledajući kako sićušni starac posrće i zamalo pada. Tek je nakon nekoliko trenutaka gospodin Dursley shvatio da je i taj čovjek ogrnut purpurnim plaštem. Nije izgledao nimalo iznerviran što je za dlaku izbjegao pad. Naprotiv, lice mu se ozarilo dok je kreštavim glasom koji je privukao pažnju mnogih prolaznika, obznanjivao: “Nema potrebe da se izvinjavate, moj dragi gospodine, jer danas me ništa ne može uzrujati! Radujte se, jer Znate-Već-Ko je konačno pao! Čak bi i levatini kao što ste vi trebali proslavljati ovaj sretni, presretni dan!”

Potom je starac na tren obgrlio gospodina Dursleyja u predjelu struka, pa produžio svojim putem.

Gospodin Dursley se nije mogao pomjeriti s mjesta. Upravo ga je zagrlio potpuni neznanac. Učinilo mu se i da ga je nazvao levatinom, šta god da to značilo. Bio je potresen. Požurio je do svog

auta i krenuo kući, nadajući se da je sve to plod njegove mašte; što je već samo po sebi bilo potpuna novina, s obzirom na to da on maštu nije odobravao kao pojavu.

Prvo što je ugledao dok se uvozio na prilaz broju četiri – a što mu nimalo nije popravilo raspoloženje – bila je ona tigrasta mačka koju je primijetio tog jutra. Sjedila je na njegovom baštenskom zidu. Bio je siguran da se radi o istoj mački; prepoznao ju je po obliku pruga oko očiju.

“Šic!” – rekao je glasno gospodin Dursley.

Mačka se nije ni pomjerila. Samo ga je odmjerila strogim pogledom. Je li ovo normalno ponašanje za jednu mačku? – pitao se gospodin Dursley. Ušao je u kuću nastojeći se pribрати. Još uvijek je bio čvrsto riješen da svojoj supruzi ne spominje ništa.

Gospođa Dursley je provela prijatan, normalan dan. Za večerom mu je ispričala sve o problemima koje je gospođa Komšinica imala sa svojom kćerkom, te kako je Dudley naučio novu riječ (“Neću!”). Gospodin Dursley se trudio da se ponaša normalno. Nakon što su Dudleyja smjestili u krevet, sišao je u dnevnu sobu taman na vrijeme da čuje zadnji izvještaj na večernjim vijestima:

“I na kraju, sa svih strana posmatrači ptica javljaju da su se danas sove u našoj zemlji ponašale vrlo čudno. Iako pod normalnim okolnostima sove love noću a danju se gotovo nikada ne mogu vidjeti, danas je već od svitanja uočeno kako stotine ovih ptica lete u svim pravcima. Stručnjaci nisu u stanju objasniti razloge ove iznenadne promjene ritma spavanja sova.” TV-spiker je razvukao usne u osmijeh. “Veoma misteriozno. A sada, Jim McGuffin s vremenskom prognozom. Hoće li noćas opet pljuštati sove, Jime?”

“Pa, Tede”, rekao je vremenski prognostičar, “to ne bih znao, ali mogu reći da se danas nisu samo sove čudno ponašale. Gledaoci iz međusobno udaljenih krajeva kao što su Kent, Yorkshire i Dundee, nazivali su danas da mi kažu kako su, umjesto kiše koju sam juče najavio, imali pljuskove zvijezda padalica! Možda su ljudi već počeli slaviti Noć logorskih vatri – narode, to je tek naredne sedmice! Ali večeras će ipak padati kiša, u to sam siguran.”

Gospodin Dursley je sjedio u svojoj fotelji, sleđen. Zvijezde padalice po čitavoj Britaniji? Sove letaju usred dana? Svuda naokolo zagonetni ljudi ogrnuti plaštevima? I došaptavanje, šaputanje o Potterovima...

Gospođa Dursley je ušla u dnevnu sobu noseći dvije šoljice čaja. Neće ovo na dobro. Ipak joj mora nešto reći. Nervozno je pročistio grlo. "Ovaj – Petunia, draga – sestra ti se nije skoro javljala, ili jeste?"

Kao što je i očekivao, lice gospođe Dursley je odjednom poprimalo izraz šoka i ljutnje. Što je razumljivo s obzirom na to da su se pod normalnim okolnostima oboje pretvarali da ona nema sestru.

"Nije", oštro je odgovorila. "Zašto?"

"Ma ove budalaštine na vijestima", mrmljao je gospodin Dursley. "Sove... zvijezde padalice... a danas su ulice bile pune budalasto obučanih ljudi..."

"Pa?" – odbrusila je gospođa Dursley.

"Pa ništa, samo sam pomislio... možda... to ima veze sa... znaš... s onim *njenima*."

Gospođa Dursley je čaj pijuckala kroz stisnute usne. Gospodin Dursley se pitao smije li se usuditi da joj kaže da je načuo prezime "Potter". Zaključio je da ne smije. Umjesto toga je rekao, najneusiljenije što je mogao: "Onaj njihov sin – on je sad Dudleyjevog uzrasta, zar ne?"

"Valjda", rekla je gospođa Dursley kruto.

"Kako se on ono zvaše? Howard?"

"Harry. Ružno, prostačko ime, ako mene pitaš."

"Ma sigurno", rekao je gospodin Dursley, sa srcem u petama. "Savršeno se slažem s tobom."

Dok su se penjali do spavaće sobe, nije više ni riječi prozborio o tome. Dok je gospođa Dursley bila u kupatilu, gospodin Dursley se prišunjavao prozoru i provirio u vrt ispred kuće. Mačka je još uvijek bila tamo. Zurila je niz Privet Drive kao da nešto očekuje.

Zamišlja li on sve ovo? Ima li ovo veze s Potterovima? Ako ima... ako se pročuje da su u rodu s tim parom – eto, stvarno nije siguran da to može podnijeti.

Dursleyjevi su otišli u krevet. Gospođa Dursley je zaspala brzo ali je gospodin Dursley ležao budan, prebirući misli. Utonuo je u san tek nakon utješne pomisli da Potterovi nemaju baš nikakvog razloga da se približavaju njemu i gospođi Dursley, sve i da jesu umiješani u sve ovo. Potterovi su vrlo dobro znali šta on i Petunia misle o njima i njima sličnima... Šta god da se trenutno dešava, nije mogao ni zamisliti kako bi to on i Petunia mogli biti umiješani – zijevne i prevrne se na drugu stranu – to se *njih* nimalo ne tiče...

Ali se grdno varao.

Ako je gospodin Dursley i padao u nemiran san, mačka na njegovom baštenskom zidu nije pokazivala ama baš nikakve znakove pospanosti. Sjedila je mirna kao kip, netrepćućih očiju prikovanih za udaljeni ugao Privet Drivea. Nije se ni pomjerila kad su se u susjednoj ulici zalupila vrata auta, niti kad su joj iznad glave počele prolijetati sove. Zapravo, do pred samu ponoć, mačka nije ni repom mrdnula.

Na uglu koji je mačka osmatrala iznenada se pojavio neki muškarac; pojavio se tako naglo da bi čovjek pomislio da je iz zemlje iznikao. Mačka je uspravila rep i zaškiljila.

Privet Drive nikad nije vidio ništa slično ovom čovjeku. Bio je visok i mršav i veoma star, ako je suditi po srebru njegove kose i brade, toliko dugih da ih je mogao zataći za pojas. Imao je na sebi neku dugu halju, purpurni plašt koji se vukao po tlu, i čizme s kopčama, visokih peta. Iza njegovih naočara u obliku polumjeseca, svjetlucale su svijetle i bistre plave oči, a nos mu je bio dug i iskrivljen, kao da je bar dva puta bio slomljen. Ime ovog muškarca bilo je Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore po svemu sudeći nije bio svjestan da je upravo ušao u ulicu gdje je sve, od njegovog imena do njegovih čizama, bilo nepoželjno. On se zabavio oko svog plašta, tražeći

nešto. Ali je očito bio svjestan da ga neko posmatra, jer je iznenada pogledao pravo u mačku koja je s drugog kraja ulice i dalje zurila u njega. Činilo se da ga je, iz nekog razloga, pogled na tu mačku uveselio. Zahihotao se i promrmljao: “Mogao sam i pretpostaviti.”

Ono što je tražio, našao je u unutrašnjem džepu. Činilo se da se radi o srebrenom upaljaču za cigarete. Otvorio ga je i kvrcnuvši pritisnuo. Najbliža ulična svjetiljka se, uz mali prasak, ugasila. Kad ga je pritisnuo ponovo – još jedna svjetiljka je odpraskala u tamu. Kvrcnuo je ugasivač ukupno dvanaest puta, sve dok duž čitave ulice nisu preostala još samo dva udaljena svjetla – oči mačke koja ga pomno posmatra. Da je tada neko pogledao kroz prozor, pa čak i gospođa Dursley s onim svojim očima usijanim od zluradosti, ne bi mogao vidjeti ništa od onoga što se dešava na pločniku. Dumbledore je vratio ugasivač pod plašt i krenuo niz ulicu prema broju četiri, gdje je sjeo na zidić, tik pokraj mačke. Nije je ni pogledao, ali joj se ubrzo obratio.

“Ko bi rekao da ću vas ovdje sresti, profesorice McGonagall.”

S osmijehom se okrenuo prema mački, ali nje više nije bilo. Smiješio se ženi prilično strogog izgleda, s naočarima četvrtastog oblika, u dlaku istog kao šare oko očiju one mačke. I žena je imala plašt, smaragdni. Crna kosa joj je bila čvrsto svezana u punđu.

“Kako ste znali da sam to ja?” – upitala je.

“Draga moja profesorice, u životu nisam vidio mačku koja sjedi tako ukočeno.”

“I vi biste bili ukočeni da čitav dan sjedite na ovom zidiću”, rekla je profesorica McGonagall.

“Čitav dan? Kad ste onda stigli proslavljati? Dolazeći ovamo, naišao sam na bar desetak raznoraznih zabava.”

Profesorica McGonagall je ljutito frknula.

“Pa naravno, proslavljaju, najlakše je tako”, izgovorila je nervozno. “Čovjek bi pomislio da će biti bar malo pažljiviji, ali ne – čak su i levatini primijetili da se nešto dešava. Bilo je i na njihovim vijestima.” Pokazala je glavom prema mračnom prozoru dnevne sobe Dursleyjevih. “Čula sam. Jata sova... zvijezde padalice...”

Mislim, nisu ni oni toliko blesavi. Morali su nešto primijetiti. Zvijezde padalice dole u Kentu – glavu dajem da je to maslo Dedalusa Digglea. Nikad nije bio osobito razuman.”

“Ne zamjerite”, rekao je Dumbledore blago. “Evo već jedanaest godina živimo bez ikakvog razloga za slavlje.”

“Svjesna sam ja toga”, obavijestila ga je profesorica McGonagall nestrpljivo. “Ali to nije razlog da se ponašamo kao muhe bez glave. Ljudi su potpuno nepromišljeni, skupljaju se u po bijela dana i čak se ni ne trude da se obuku kao levatini, i samo prenose glasine.”

Na ovom mjestu je iskosa oštro pogledala Dumbledorea, kao da očekuje da on nešto kaže, ali pošto nije, ona nastavi: “Samo bi još trebalo da sada, na sam dan kad je Znate-Već-Ko po svemu sudeći konačno nestao, levatini saznaju za sve nas. Pretpostavljam da je on stvarno gotov, Dumbledore?”

“U svakom slučaju tako izgleda”, rekao je Dumbledore. “Imamo na čemu biti zahvalni, nije to mala stvar. Šta velite na jednu bombonicu od limuna?”

“Na šta?”

“Bombonicu od limuna. To je poslastica levatina u kojoj zaista uživam.”

“Ne, hvala”, odgovorila je profesorica McGonagall hladno, jasno mu stavljajući do znanja da bombonice od limuna ne smatra primjerenim ovom trenutku. “Kako sam rekla, iako je Znate-Već-Ko gotov...”

“Draga moja profesorice, valjda ga bar tako razumna osoba kao što ste vi može nazvati imenom? Sve te budalaštine sa Znate-Već-Kim – već jedanaest godina pokušavam uvjeriti ljude da ga zovu njegovim imenom: *Voldemort*.” Profesorica McGonagall je ustuknula, ali se na Dumbledoreu, koji je predano razdvajao dvije slijepljene bombonice, nije vidjelo da je to primijetio. “Ako stalno govorimo ‘Znate-Već-Ko’ nastaje prava zbrka. Nikad mi nije bilo jasno zašto je tako strašno izgovoriti Voldemortovo ime.”

“Znam da nije”, rekla je profesorica McGonagall zvučeci napola ogorčeno a napola zadivljeno. “Ali drugo ste vi. Svako zna da ste vi jedini koga se Znete-Već – ma, dobro, *Voldemort* – plaši.”

“Laskate mi”, mirno je rekao Dumbledore. “Voldemort je posjedovao moći koje ja nikad neću imati.”

“Samo zato što ste isuviše – pa, eto – *plemeniti* da ih upotrijebite.”

“Sreća pa je mrak. Nisam se ovoliko crvenio još otkako mi je madam Pomfrey rekla da joj se dopadaju moji novi naušnjaci.”

Profesorica McGonagall je Dumbledorea prostrijelila pogledom i nastavila: “Sove su ništa u odnosu na glasine koje letaju oko. Znete šta svi govore? O tome zašto je nestao? O tome šta ga je konačno zaustavilo?”

Činilo se da je profesorica McGonagall konačno dočekala da na tapet dođe pravi razlog njenog cjelodnevnog brižnog čučanja na hladnom i tvrdom zidu, jer ni kao mačka ni kao žena nikad Dumbledorea nije pogledala tako prodorno kao što je učinila tom prilikom. Bilo je jasno da šta god da “svi” pričaju, ona u to neće povjerovati sve dok joj Dumbledore ne potvrdi da je to istina. Dumbledore je, međutim, prebirao bombonice od limuna i nije joj odgovorio ništa.

“A *pričaju*”, navaljivala je ona, “da se sinoć Voldemort pojavio u Godric’s Hollowu. Da je otišao po Potterove. Kruži glasina da su Lily i James Potter – da – da su – *mrtvi*.”

Dumbledore je pognuo glavu. Profesorica McGonagall je na to počela preneraženo šaputati.

“Lily i James... Ne mogu vjerovati... Nisam htjela da vjerujem... O, Albuse...”

Dumbledore je ispružio ruku i potapšao je po ramenu. “Znam... znam...”, procijedio je s mukom.

Kad je nastavila, profesorici McGonagall je drhtao glas. “To nije sve. Pričaju da je pokušao ubiti i malog sina Potterovih, Harryja. Ali – nije mogao. Tog dječčića nije uspio ubiti. Niko ne zna zašto, ili kako, ali pričaju da se Voldemortova moć nekako

rastočila zato što mu nije pošlo za rukom da ubije Harryja Pottera – te da je zato nestao.”

Dumbledore natmureno kimne.

“Onda... istina je?” – zamucala je profesorica McGonagall. “Nakon svega što je učinio... svih ljudi koje je pobio... nije mogao ubiti jednog dječarca? Kako da se čovjek ne zaprepasti... da ga od svega na kraju zaustavi... ali kako je, zaimebožje, Harry preživio?”

“Možemo samo pretpostaviti”, rekao je Dumbledore. “Možda nikad ne saznamo.”

Profesorica McGonagall je čipkanom maramicom posušila oči ispod naočara. Dumbledore je duboko uzdahnuo, izvadio iz džepa zlatni sat i pažljivo ga osmotrio. A sat mu je bio vrlo neobičan. Imao je dvanaest kazaljki ali nije imao brojeve; umjesto njih su se obodom kretale male planete. Mora da je ono što je vidio za Dumbledorea imalo smisla, jer je sat vratio u džep i rekao: “Hagrid kasni. Usput budi rečeno, pretpostavljam da vam je on rekao da dolazim ovdje?”

“Jeste”, rekla je profesorica McGonagall. “A ja pretpostavljam da mi nećete reći *zašto* baš ovdje?”

“Došao sam da dovedem Harryja njegovoj tetki i tetku. Sad su mu oni jedina porodica.”

“Ne mislite valjda – nije moguće da mislite na ljude koji žive *ovdje*?” – povikala je profesorica McGonagall, poskočivši i pokazujući na broj četiri. “Dumbledore – ne smijete. Posmatram ih cijeli dan. Teško da uopšte postoji dvoje ljudi koji se od nas toliko razlikuju. Još imaju onog sina – gledala sam kako ulicom urla i udara vlastitu majku zato što mu nije dala slatkiše. I da Harry Potter dođe da živi ovdje!”

“Tako je najbolje”, izjavio je Dumbledore odlučno. “Kad poraste, tetka i tetak će mu sve lijepo objasniti. Napisao sam im pismo.”

“Pismo?” – ponovila je profesorica McGonagall sva utučena, ponovo sjedajući na zidić. “Pa stvarno, Dumbledore! Zar mislite da se sve ovo može objasniti u pismu? Ovi ljudi njega nikada neće razumjeti! On će postati slavan – legenda – ne bi me čudilo da

današnji dan ostane poznat kao Dan Harryja Pottera – o Harryju će se pisati knjige – u našem svijetu će svako dijete znati njegovo ime!”

“Baš zbog toga”, rekao je Dumbledore, gledajući je vrlo ozbiljno preko ivice svojih naočara u obliku polumjeseca. “To je više nego dovoljno da svakom djetetu udari u glavu. Slavan prije nego što prohoda i progovori! Slavan zbog nečega čega se ni ne sjeća! Zar ne uvidate koliko je za njega bolje da odrasta daleko od svega toga dok ne bude spreman da se s tim nosi?”

Profesorica McGonagall je zaustila da nešto kaže, predomisli se, progutala, pa onda rekla: “Da... da, u pravu ste, naravno. Ali kako će dječak stići ovamo, Dumbledore?” Odjednom je počela mjerhati njegov plašt, kao da misli da možda tu skriva Harryja.

“Dovodi ga Hagrid.”

“Mislite da je – *pametno* – povjeriti Hagridu nešto ovako važno?”

“Hagridu bih i svoj život povjerio”, rekao je Dumbledore.

“Ne kažem da nije dobronamjeren”, izjavila je profesorica McGonagall gundajući, “ali ne možete poreći da je nemaran. Nema običaj da – šta to bi?”

Tišinu je narušilo neko duboko brujanje. Postajalo je sve glasnije i njih dvoje se počnu okretati lijevo i desno ne bi li ugledali farove; kad je brujanje preraslo u grmljavinu, oboje su podigli pogled – uto s neba padne ogromni motocikl, tačno ispred njih.

Ako je motocikl bio ogroman, ne znam šta da kažem za čovjeka koji ga je vozio. Bio je gotovo dvaput viši od normalnih ljudi, i bar pet puta širi. Bio je naprosto nedopustivo golem, i nekako *divlji* – lice su mu skrivali dugi zamršeni pramenovi žbunovite kose i brade, ruke su mu bile kao lopate, a noge kao čamci u kožnim čizmama. U ogromnim mišićavim rukama držao je neki zamotuljak.

“Hagride”, rekao je Dumbledore, s očitim olakšanjem. “Konačno. I odakle ti taj motocikl?”

“Posudio, profesore Dumbledore, gospodine”, rekao je gorostas, oprezno silazeći s motocikla. “Dao mi mladi Sirius Black. Donjeo sam ga, gospodine.”

“Uspjut nije bilo nikakvih problema?”

“Nije, gospodine – kuća je bila gotov uništena, ali sam ga uspjeo izvuć prije nego što su levatini navalili. Zaspao je negdje iznad Bristola.”

Dumbledore i profesorica McGonagall su se nadvili nad zavežljajem. U zavežljaju se nalazila jedva primjetna beba, čvrsto usnuli dječčić. Na čelu mu se, ispod ćube kose crne kao gar, mogla zapaziti posjekotina čudnog oblika, kao znak munje.

“Je li tu...?” – šapatom je upitala profesorica McGonagall.

“Jeste”, rekao je Dumbledore. “Zauvijek će imati taj ožiljak.”

“Zar ne možete to nekako srediti, Dumbledore?”

“Ne bih i da mogu. Ožiljci su ponekad vrlo korisni. Ovaj moj tačno iznad koljena savršena je mapa londonske Podzemne. Dobro – daj mi ga, Hagrid – valja nam to obaviti.”

Dumbledore uzme Harryja i krene prema kući Dursleyjevih.

“Mogu li – mogu li se pozdraviti s njim, gospodine?” – upitao je Hagrid.

Spustio je svoju veliku, raščupanu glavu do Harryja i poljubio ga, što bebu mora da je grebalo i golicalo. Onda je Hagrid iznenada počeo da zavija, kao ranjeni pas.

“Pssst!” – prosiktala je profesorica McGonagall. “Probudit ćeš levatine!”

“I-i-iz-izvinite”, ridao je Hagrid, vadeći ogromnu maramicu na tufne i u nju zaranjajući lice. “Al ne mogu toga podnjeti – Lily i James mrtvi – a jadniče Harry ode da živi s tim levatinima...”

“Jeste, jeste, sve je to vrlo tužno, ali saberi se, Hagrid, inače će nas otkriti”, prošaptala je profesorica McGonagall, oprezno tapšući Hagrida po ruci dok je Dumbledore preskakao baštenski zidić i koraćao prema ulaznim vratima. Nježno je položio Harryja na prag. Izvadio je pismo koje je držao ispod svog plašta, tutnuo ga među Harryjeve dekice, i onda se vratio njima dvoma. Čitavu minutu su njih troje stajali i gledali u mali zavežljaj; Hagridu su se tresla ramena, profesorica McGonagall je bjesomućno treptala, a svjetlost kojom su obično zračile Dumbledoreove oči kao da se ugasila.

“Dobro”, prozborio je konačno Dumbledore, “to je to. Nemamo razloga da se ovdje zadržavamo. Možemo se i mi pridružiti proslavi.”

“Jah”, potvrdio je Hagrid vrlo prigušenim glasom. “Ja odo Siriusu vratit njegov motocikl. Noć, profesorice McGonagall... profesore Dumbledore, gospodine.”

Brišući suzne oči rukavom jakne, Hagrid se baci na motocikl i snažnim pokretom oživi mašinu koja se tutnjeći vinula u nebo i nestala u noći.

“Nadam se skorom viđenju, profesorice McGonagall”, rekao je Dumbledore, kimnuvši joj. Profesorica McGonagall je odgovorila izduvavši nos.

Dumbledore se okrenuo i odšetao niz ulicu. Na uglu je zastao da izvadi srebreni ugasivač. Kliknuo je jednom i dvanaest svjetlo-snih lopti se žurno vratilo svaka u svoju uličnu lampu, tako da se Privet Drive odjednom našao okupan narandžastom svjetlošću i profesor je razaznao kako na drugom kraju ulice tigrasta mačka zamiče iza ugla. Pogledao je zamotuljak na pragu broja četiri.

“Sa srećom, Harry”, promrmljao je. Okrenuo se na peti, plašt je zašuštao, i profesor je naprosto nestao.

Povjetarac je talasao potkresane živice Privet Drivea koji je, tih i uredan, mirovao pod nebom plavim kao indigo – zadnje mjesto na svijetu na kojem bi čovjek očekivao tako začudna dešavanja. Ušuškan u svoje pokrivače, Harry Potter se okrene na drugu stranu ali se nije probudio. Rukica mu je zgrabila pismo položeno uz tijelo, a on nastavi spavati nesvjestan svoje posebnosti, nesvjestan svoje slave, nesvjestan da će ga za nekoliko sati probuditi vrisak gospođe Dursley koja će ga ugledati čim otvori ulazna vrata da bi izbacila flaše za mlijeko, nesvjestan da će nekoliko narednih sedmica provesti izložen ubodima i štipanju svog rođaka Dudleyja... Nije mogao znati da se upravo u tom momentu ljudi širom zemlje u tajnosti sastaju i podižu čaše, prigušenim glasom izgovarajući: “Za Harryja Pottera, dječaka koji je preživio!”